

FALDET

JEG SLIDER MINE KONDISKO HURTIGERE END ANDRE

Vågner med ondt i hånden.

Et sår jeg kender.

Jeg slog en kolbøtte ud over stentrappen i går
efter festen hos Martin.

Landede med benene i en cykelkurv.

Jeg kunne se på L at hun ikke anede hvad hun skulle gøre.

Fik nogen det på video, råber man så.

Jeg kan ikke længere drikke
og feste som jeg plejede.

Nu er jeg på vej ind i faldets tid.

Folk er begyndt at joke med mit taxaforbrug
men taxaen er ofte min eneste transportmulighed.

Jeg går ud og laver kaffe og et lille æg.

Tænker på om huden har en hukommelse.

Om hånden kan huske

alle de gange den har måttet hele.

Ude i entréen

står mine New Balance og ser brugte ud.

Man kan se på hælen og fronten hvordan jeg går
eller hvordan jeg falder, eller hvordan jeg flyver.

Verden smitter af og sætter sig i kroppen.

Det var en latterlig idé at købe hvide sneakers.

Så må man håbe at

undergangsmoden holder længe.

Selvom min cerebrale parese ikke bliver værre

får benene selvfølgelig sværere

ved at følge med.

Min gangfunktion er et midlertidigt privilegium.

